

Christiansborg brændte i Oktober 1884, hvorledes Ilden, der var opstaaet i den ene Ende af Slottet, pludselig slog ud med vældige Flammer i den anden Ende, fordi Ilden havde kunnet løbe gennem hele Slottets Længde i hule Kanaler, som var inde i Murene. Bygninger, der hidrører fra tilnærmelsesvis samme Tid som Prinsens Palæ, saasom Palæerne paa Amalienborg, er saa brandfarlige, at opstaaer der Ild i dem, kan disse Palæer brænde ned i et Øjeblik. Hvis en nærmere Undersøgelse finder Sted, vil det vise sig, at det vil være nødvendigt at ombygge Prinsens Palæ fuldkommen indvendigt og delvis ogsaa i høj Grad udvendigt, hvis man virkelig skal gøre det til en brandsikker Bygning, og saa synes jeg, det er meget bedre at lade være med at gøre det Forsøg, og saa meget mere er jeg af den Mening, som denne Oplysning om, at der er meget rigelig Anvendelse af Træmateriale i Bygningen, i høj Grad skræmmer mig. Følgen vil blive, at man skulde bygge Bygningen aldeles om, Trapperne maatte fjernes, de er af Træ, de maatte vel erstattes af Beton- eller Stentrapper, Lofterne maatte fjernes, der kan efter den Bemærkning, her staaer, ikke være Tvivl om, at Lofterne er af Træ med Stuk med Gips udenpaa. Der er i hvert Fald een Stue med et smukt Rokokoloft, som man kan bevare, hvis man gør Huset til Administrationsbygning, men som man ikke kan bevare, hvis man vedblivende vil benytte Prinsens Palæ som Museum, thi man kan ikke godt anbringe primitive Ting fra Sten- eller Bronzealderen i en Rokokosal, ikke en Gang Ting fra Renæssanctiden vil der være Harmoni i at anbringe i en Rokokosal; I alt Fald det allermeste af Husets Indre skal bort, og derved vil dette Indre blive ødelagt arkitektonisk. Intet vil være vundet, men store, store Bekostninger nødvendiggjort.

Alt dette er jo for øvrigt, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Wiinblad gjorde opmærksom paa, meget tydeligt og omhyggeligt blevet fastslaaet i en fortræffelig skreven Betænkning af 5. Oktober 1891 af Professor F. Meldahl. Denne Betænkning er saa fortræffelig, at det er mig ubegribeligt, at den ikke med det samme har slaaet enhver Plan om at bevare Prinsens Palæ som Museumsbygning fuldstændig ihjel. Professor Meldahl siger først som Nr. 1: „Hvis Prinsens Palæ skal gøre Fyldest som Museum, vil det blive nødvendigt at sætte større Ruder ind for at skaffe mere Lys i Værelserne, en saare uskon Forandring, der

allerede er bleven foretaget i et Hjørne af Gaarden.“ Som Nr. 2 siger han: „Hverken Vinduerne, Etagehøjderne eller Rumstørrelserne i Prinsens Palæ egne sig til et Museum, hvortil Bygningen oprindelig jo heller ikke har været bestemt, og ingen Ombygning kan raade Bod paa disse Forhold.“ Han taler videre om, at den er omgivet af andre Bygninger og derfor udsat for stor Brandfare. Han gør opmærksom paa, som det ærede Medlem Hr. Wiinblad citerede i Gaar, at i den Tid, Ombygningen staaer paa — og efter Ministerens Forslag vil der jo gaa 5 Aar med Opførelsen af Bygningerne omkring Palæet —, vil det, der er i Prinsens Palæ, være udsat for øget Brandfare og udsat for at blive ødelagt ved Støv og paa lignende Maade. Han siger videre: „Blot at beholde Samlingerne i Prinsens Palæ for at „bevare“ dette kan dog neppe anses for rigtigt, da Museet jo kun bør være til for Samlingernes Skyld.“ Det er da slaaende rigtigt. Men den Bemærkning er jo for saa vidt overflødig i vor Tid, som vi ikke mener, der skal være nogen Vanskelighed ved at bevare Prinsens Palæ som nyttig Bygning, for der kan sagtens blive Brug for den til Administration. Han slutter med at sige: „Disse Samlinger, som ere Nationens Stoltthed og paa deres Maade enestaaende i Europa, fortjene at faa Plads i et brandfrit Museum, der kan være til Hæder og Pryd for vor Stad og vort Land.“

Ja, saa sandt som vi bør flytte dem til et andet Museum, som kan være til Hæder og Pryd for vor Stad og vort Land, saa sandt er det modsatte Tilfældet her: til Skam for vort Land er det at beholde disse Ting i Prinsens Palæ. For Resten gaar Professor Meldahl saa vidt, at han giver Grunde for, at Tingene har været i Prinsens Palæ, og at man vil gaa ind paa, at de skal blive der, idet han forklarer dette: „Tilstanden i vore ældre offentlige Anstalter ere nemlig i Reglen saa fortrykte, at Embedspersonalet føres til at nedstemme sine Fordringer og give sig tilfreds blot for at opnaa en Forandring i de bestaaende pinagtige Forhold. Men naar der saa er gaaet en kort Aarrække, opdager man, at Manglerne dog ikke ere blevne grundig afhjulpne; Klagerne begynde da paany, og omsider maa man alligevel med stor Bekostning udføre, hvad man fra første Færd af kunde have gjort for det samme Beløb, som i sin Tid er medgaaet til uheldige Ombygninger.“

Ja, her har vi vist Humlen. Vi er blevet trætte. Forholdene er pinagtige. De nuværende Museumsbygninger er overfyldte.